

Nar som Hjælper har deeltaget i Underviisningen i en Skole, samt at han har vist godt Forhold og har Anlæg for Skolefaget. Commissionens Formand, meddelede Vedkommende, om hans Begjæring efter de indsendte Oplysninger kan opfylde. I den Tid, i hvilken den, der indstiller sig, skal have deeltaget i Underviisningen i en Skole, kan Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, naar særegne Omstændigheder tale derfor, tilstaae en Nedsættelse af i det Høieste $\frac{1}{2}$ Aar. Examinanderne betale, forinden de stedes til den skriftlige Prøve, hver en Kjenndelse af 5 Rd. vedtoges eenstemmig med 41 Stemmer.

§§ 6 og 7 betragtedes som vedtagne uden Afstemning.

19) Lovforslagets § 8

forkastedes med 34 Stemmer mod 1.

(ved hvilken Afstemning Udvalgets Forslag til denne Paragraph var flettet Fyldest.)

20) Udvalgets Forslag til § 9:

For „1ste Januar 1868“ sættes „1ste Januar 1869“, og Paragraphens sidste Punktum udgaaer.

vedtoges eenstemmig med 40 Stemmer.

Lehmann: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Duffer det ærede Medlem Ordet angaaende Sagens Overgang til 3die Behandling?

Lehmann: Ja!

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Lehmann: Det er naturligviis ikke for at forebringe noget Nytt om selve Sagen, at jeg har bedet om Ordet, thi i saa Tilfælde vilde Dieblilket ganske vist være meget uheldigt valgt. Men jeg troer, at det nu, medens den hele Forhandling er i frisk Minde, er det rette Dieblil til at udtale som min Overbe-

viisning, at saagodtform Alt, hvad her er fremkommet, maa som Præmisses lede til den Conclusion, at Loven bør forkastes. Det forekommer mig nemlig, at denne Conclusion ikke blot følger af det ærede Mindretals bestemte Udtalelser, men at den i Grunden ogsaa fremgaaer af de Udtalelser, der ere fremsførte til Fordeel for Loven, eller som i alt Fald i denne Henseende staae noget tvivlende. Det er ganske vist, at den høitærede Kirke- og Underviisningsminister ikke har indtaget nogen meget bestemt Holdning under Sagens Behandling, men der kan dog, navnlig efter hvad han idag har udtalt, ikke være den allerfjerneste Tvivl tilbage hos Nogen, — i alt Fald er der derom hos mig ikke nogen Tvivl — om, at han anseer Lovens Forkastelse for det ønskeligste Resultat. Jeg skal ikke nægte, at det forekommer mig, at den ærede Ordfører er bleven lidt smittet af Ministerens Afvigighed, og Afvigighed har ganske vist sin store Berettigelse og Fortjeneste under Forhandlingen, men den duer ikke under Afstemningen, der maa man være eenstidig. Jeg idetmindste forstaaer ikke baade at sige Ja og Nei, og naar jeg da skal vælge en af Delene, har jeg ikke Tvivl om, at den ærede Ordførers Præmisses maae lede til den Conclusion, at der er al Grund til ikke at vedtage Loven. Det Samme forekommer mig ogsaa at fremgaae af, hvad der blev fremsført af et andet af Udvalgets Medlemmer (M. Andersen), som bestemt tilraaede at vedtage Loven; thi han erklærede, at ogsaa han efter sin Overbeviisning kun kunde bestyrke, hvad der oftere var udtalt af meget sagkyndige Mænd, at Seminaristernes Dannelse i det Hele taget var bedre, fyldigere og paalideligere end Privatisternes; ogsaa han havde faaet det Indtryk. Men da det nu er givet, at det ikke er for at fremme Seminaristernes Tarv, men i Favør af Privatisternes, at Lovforslaget er fremkommet, synes jeg, at jeg ogsaa i hans Sted herefter vilde komme til den Conclusion, at Loven ikke har nogen tilstrækkelig Begrundelse. Uden altsaa at fremsføre noget Nytt, udbrager jeg som en upartist Tilhører af, hvad her er forhandlet, den Conclusion af Forhandlingen, at Loven bør forkastes, og, da jeg synes, vi nu have Arbejde i Guds Betsignelse, finder